

ikke begriber, at den ikke tidligere har søgt at standse denne offentlige Debat i Dagbladene, og at den ikke tidligere har erkjendt, at det for Landets, for Folkets, for Regjeringens, men fremfor Alt for vor Hærs Skyld tilføes og tillands, ikke gaar an at tilstede, end sige at nødvendiggjøre, en saadan offentlig Debat om disse Forhold, som, hvis der ikke tages Notits deraf, efter min bedste Opfattelse ikke kan lede til Andet end til Demoralisation først i Hærens Rækker og senere blandt os selv. Det er, mine ærede Herrer, af disse Hensyn, at jeg, efter i lang Tid og i mange Aar at have fulgt vor offentlige Udvikling, kom til den Erkjendelse, at Folkethinget, efter hvad der forelaa offentligt, og da det ikke lod til, at Regjeringen vilde foretage Noget i denne Sag, maatte gjøre et Skridt, hvorved det viste, at det danske Folk, saavist som vi repræsenterer dette, har fulgt, med levende Deeltagelse følger og altid vil følge med Begivenhederne og de Enkeltes Ledelse af dem. Vi føle ikke blot Smerte, naar en Enkelt undertrykkes og lider; derfra kunne vi see bort, thi vi ere Alle mere eller mindre vant til at undgælde og lide for vor offentlige Stræben. Enkeltmands Lidelser og Uret — dersom der er Uret tilstede, hvad jeg holder mig overbevist om — skulde ikke have bevæget mig til at optræde her; men jeg ønskede at give Folkethinget Leilighed til at vise for vore Medborgere og for hele Verden, at det danske Folks Følelser ere levende for Danmarks og den danske Hærs Ære. Jeg ønskede at give Folkethinget Leilighed til at vise, at vi, dersom Krigsluen uslykkeligvis snart igjen skulde bryde ud, og vore Tropper skulde vove Liv og Blod, regne paa og fortjene, at vore Sønner og deres Forere gaae i Kampen som Mænd og offere deres Bedste for Fædrelandets Ære og Frelse; men vi kunne aldrig vente en saadan Aand og Stemning i Hæren, naar vi selv sidde med Hænderne i Skjødet og end ikke vove at udtale de Følelser, der ere tilstede hos os Alle, tør jeg sige, og det i en temmelig høj Grad, med Hensyn til disse Begivenheder. Mine Medforespørgere og jeg have derfor stillet den Forespørgsel til Regjeringen, som jeg har tilladt mig at oplæse. Vi have valgt

Forespørgselsens Form, fordi det ligeoverfor Hans Majestæts Regjering og paa en Tid, da sandelig kun Saa misunde Regjeringens Personligheder deres Stilling, er os om at gjøre ikke at vise Noget, der nogetsteds kunde udlægges som Lyst til eller Stræben efter at fortrænge den; men vi have ogsaa stilet den saaledes, at den høitagtede Regjering maa kunne sige sig selv, at det idetmindste er Forespørgernes Alvor med Sagen, at vi ville have Lys i den, og faae vi det ikke nu eller strax, vil jeg sige for En, at dersom jeg lever og beholder mit Sæde i denne Forsamling, skal jeg ikke undlade at forfølge denne Sag videre, saa langt mine Kræfter gaae; Retfærdigheden fordrer det, Landets Interesse fordrer det, Regjeringens og ikke mindst Hærens Interesse fordrer det. Vi bevilge med liberal Haand den ene Capital efter den anden til Forsvarsvæsenet; vi miskjende ikke, at vi derved for vore Medborgere skabe Banfærdigheder og Byrder, der maaskee ere saa tunge, som de vel bør være; vi stille vore Børn og Brødre til Hærens, til Forsvarsvæsenets Disposition, men vi fordrer ogsaa i Kongens, i Landets og i vor egen Interesse, at disse vore velvilligt givne Midler og Offre skulde blive agtede og forstandigt anvendte. En saadan forstandig Anvendelse er imidlertid ikke mulig, naar man ikke med den yderste Omhyggelighed vaager over, hvad jeg vil kalde Hærens Moral, Hærens Aand; men jeg paastaar, at jeg kjender Officerer i Snesovtis, ja, jeg tør sige, at de findes i Hundredovtis, som have sagt: Naar det, der er hændet denne Mand med den anerkjendte Dygtighed, kan hænde ham, hvad kan der da ikke skee med os? Undersøgelse maa der foretages, og jeg haaber, at den høitagtede Conseilspræsident vil erkjende dette med mig. Jeg vil sote til, at jeg endog troer, han maa vide Forespørgerne. Lad for, at vi saa at sige i denne Henseende have stillet Folkerepræsentationen til hans Disposition. Vi have ikke indskrænket ham til en Undersøgelse, der altid vil gjælde for overfladisk og maaskee partisk, ved en simpel Krigsret, men vi have foreslaaet ham efter sit eget Valg at danne en Commission, om hvis Paalidelighed og Tiltro i Folket der ikke kan være nogen Tvivl, for at den